

Masát András (1966–1970)

Örülök, ha hallhatok valamit a kollégiumról, meséljen kicsit. Én ott tartok, hogy Lenin körút 103. Ott a Gödör felett.

Most Tisza Lajos körút 103., de egyébként ugyanaz.

És vegyes? Mert nálunk még csak fiúk laktak.

Igen. Karközi kollégium, mivel most már Universitas van, mindegyik karról jöhetnek hallgatók. Sőt tagok lehetnek a doktoranduszok is.

És hányan vannak most?

Hetvenhat bentlakó.

Mi huszonnégyen voltunk, három nyolcágyas szobában laktunk egy közös folyosón. Alapvetően jogászok, bölcsészek és természettudományis hallgatók voltak. Szóval vegyesen voltunk. Ez már nem az igazi hősi korszak volt, de azért nagyon jó volt.

Most kétágyasak a szobák. A jelenlegi tagság létszáma szempontjából még kezelhető, átlátható. Kik voltak a szobatársai?

Például Ötvös Péter, aki most habilitált docens a Régi Magyar Irodalom Tanszéken. Mindig azt mondta, hogy mi egy ágyban alszunk, amit úgy kell érteni, hogy emeletes ágyak voltak. Én a középső szobában voltam. Ugyanakkor ez össze is hozta a társaságot.

Ma probléma, hogy vannak olyan tagok, akik visszavonulnak a szobájukba, magukra csukják az ajtót és ki se dugják az orrukat.

Mi lesz akkor a közösséggel, ami az egész kollégiumi élet alapja? Mi mindig a könyvtárban dolgoztunk, elég gazdag volt ahhoz képest, hogy mennyire kevés pénzzel rendelkezünk. Ott volt Csörgő Sanyi, aki azóta meghalt, nagyon jó kis csapat volt. Én 66-tól voltam a kollégiumban 70-ig.

Akkoriban a jó tanulmányi eredménnyel rendelkező felsőbbéveseket vették fel?

Mi leginkább másodéveseket vettünk fel. Próbálok visszaemlékezni erre az időszakra: Komlósi Sándor, Szabad János, Garab Győző igen markáns személyiségek voltak. Még egy-két név: Nagy Péter, a matematikus, akit egyszerűen csak cárának szólítottunk, Pordány László („Indián”), a Kun testvérek: Laci, a bölcsész, Árpád, a jogász, Rácz Endre szobatársam, Földvári László (később magas rendőri tisztségekben dolgozott).

Úgy tudom, hogy annak idején nem is abban a szárnyban laktak, amelyikben most. Most a körútra merőleges épületszárny a miénk.

Mi közvetlen a Gödör felett laktunk. Én laktam a mai szárnyban is, de nem mint Eötvös-kollégista. A mostani szárnyal átellenben volt a lánykollégium. A mi szobáink két- vagy háromágyasak voltak. Ahhoz képest tulajdonképpen visszalépés volt az Eötvös Kollégium. Már mint fizikai értelemben. Az Eötvösben

egyébként a könyvtárban tartottuk a kollégiumi gyűléseket. Minden gyűlés után lementünk valamelyik törzshelyünkre, hosszasan beszélgettünk, ittunk egy-két sört. A kedvencünk a Sárkány volt, az állomás mellett. Vagy vasárnaponként lementünk a Gödörbe. Voltak még reggeli-, ebéd- és vacsorajegyeink is a menzára, ami nagyon közel volt.

Egyébként akkor is hajtott mindenki, egymást inspiráltuk, voltak baglyok, láttuk, hogy a könyvtárban ég a villany, és akkor nekünk is több kedvünk volt. Egyébként a könyvtárban akkor is csend volt, néha volt egy kis cigarettaszünet, amikor megbeszéltük a dolgokat, de a csönd volt a jellemző. A szilenciummal sosem volt gond.

Sok minden nagyon laza volt. Grasselly Gyula bácsi, az igazgatónk sokszor bejött és egy kávé mellett igen közvetlen módon beszélgetett velünk. Persze ezek a beszélgetések a bölcsészeknek sokszor kevesebbet jelentettek, mint a természettudományisoknak, az eltérő szakmaiság miatt. Másik igazgatónk, Huhn Péter is atyai jóbarátként viselkedett. Havonta úgy kétszer jött be a kollégiumba. Persze akkor ez elég is volt, annyira kicsi volt a társaság, mindenkinek a nevét tudtuk. Sőt azt is, hogy mit eszik, meddig marad fent.

Focicsapatunk is volt. Garab Győző és Csörgő Sanyi nagyon jól focizott, de én abszolút ballábas voltam, szeretem a sportot, de ebben nem voltam jó. Lelkesen futottam, de éreztem, hogy – enyhén szólva – nem én vagyok a karmester.

Előfordult, hogy valaki bent aludt egy bentlakó helyén. Volt az Eötvösnek egy holdudvara. Emlékszem például egy Szaniszló nevezetű vegyészre, bohém figura volt, sokszor bent aludt. De vendégszobáról nem is álmodtunk. Portás akkor is volt, de nem volt külön bejáratunk. Volt nálunk nyelvoktatás, de leginkább egymást tanítottuk. Tudtuk egymást segíteni. Az elitista kollégium sokaknak nem tetszett. Állandóan ott lógott a fejünk felett, hogy meddig engednek egyáltalán létezni. A külön kollégium, külön belső ajtóval sem tetszett sokaknak. Ez még a 80-as években is gond volt. Azonban sok jóakarónk volt a rektornál, hiszen tele voltak az egyetem tanszékei az Eötvösből kikerült tagokkal.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2008-ban Budapesten
Szerkesztette: Nagyllés János*